

digt at foretage visse overdragelser af materiel parterne imellem. Derudover skal både DDL og DNL hver indskyde en ny DC-6 maskine, for hvilken begge selskaber allerede har placeret ordre i Amerika.

Den resterende del af kapitalbehovet, efter at det ovennævnte materiel er indskudt i konsortiet til en værdi af ca. 180 mill. d. kr., præsteres dels gennem sådanne værdier, som de tre selskaber i forvejen ejer i fællesskab som følge af det eksisterende samarbejde, og dels ved indskud af visse løbende aktiver og passiver.

Ved gennemførelsen af denne ordning skal DDL udrede et samlet beløb af ca. 16 mill. d. kr.

Ud over de beløb, DDL skal indskyde ved konsortiets dannelse, må selskabet råde over en betydelig kassebeholdning. Denne skal kunne dække sådanne afgivelser, som kan fremkomme ved den endelige materielopgørelse, samt løbende gældsforpligtelser, som fremgår af regnskabet pr. 30. september 1950. Herudover skal kassebeholdningen dække i en vis periode fremover udgifterne til forrentning af obligationslånet samt sådanne administrationsudgifter, der ikke afholdes af konsortiet.

Det må også forudses, at der skal være beløb til disposition til indbetaling til SAS til dækning af eventuelle sæsonmæssige spidsbelastninger.

Det skønnes imidlertid, at med de 14 mill. kr. ny kapital, der indskydes af staten, og med den kassebeholdning på ca. 7 mill. kr., som selskabet havde pr. 30. september 1950, skulle kravet til DDL's likviditetsmæssige stilling ved konsortiets start være dækket.

Til § 3.

Som antydet foran vil der uanset den økonomiske forbedring, der kan opnås ved den foreslåede rationalisering af det skandinaviske luftfartssamarbejde, i hvert fald i en overgangsperiode blive brug for finansiel støtte til DDL.

Forhandlingsdelegationen har i denne forbindelse anført, at indre og ydre politiske og økonomiske forhold, som ligger uden for SAS's kontrol, ville komme til at spille en afgørende rolle for det fremtidige økonomiske resultat, og at det som følge heraf forudsættes, at der ydes driftstilskud fra de tre stater i hvert fald i den vanskelige overgangsperiode efter dannelsen af det nye SAS.

Embedsmandsudvalget har (jfr. betænkningens side 22) efter indgående overvejelser fundet, at en vis form for støtte fra staternes side til drift af det nye SAS

kan blive nødvendig i den første overgangsperiode. Udvalget har udarbejdet det som bilag 2 til betænkningen vedlagte forslag til aftale mellem de tre landes regeringer om finansiel støtte. Embedsmandsudvalget er af den opfattelse, at støtten fra staternes side ikke bør have karakter af lån og heller ikke indbefatte en subventionering af virksomheden. Støtten foreslås derfor givet form af en særlig garanti, hvis formål skal være at overvinde de likviditetsvanskeligheder, der kan opstå i en overgangsperiode som følge af eventuelle tab.

Garantien foreslås udformet på følgende måde:

De tre selskaber skal for en 5-års periode, efter at konsortiaaftalen er trådt i kraft, kunne få dækning for deres underskud inden for et for hvert år fastsat maksimumsbeløb, som stilles til disposition af de tre landes regeringer. Der skal betales en garantiafgift på 1 pct. p. a. af de til enhver tid trukne og endnu ikke tilbagebetalte garantibeløb.

Udvalget anser det for at være af væsentlig betydning, at der pålægges selskaberne tilbagebetalingspligt vedrørende de beløb, som tages i brug af garantien. Tilbagebetalingspligten bør dog ikke gøres ubetinget, men skal afhænge af, om driften senere giver overskud. Nærmere regler om den praktiske gennemførelse af tilbagebetalingen bør fastlægges efter forhandlinger mellem vedkommende stat og det nationale selskab. Embedsmandsudvalget anser det dog for ønskeligt, at de almindelige retningslinier for tilbagebetalingen af garantibeløbene i hovedsagen bliver ensartede i de tre lande. Udvalget foreslår, at halvdelen af eventuelle overskud anvendes til tilbagebetaling af oppebårne garantibeløb.

Spørgsmålet om eventuel eftergivelse af hævdede garantibeløb ved konsortialperiodens udløb den 1. oktober 1975 er også blevet drøftet. Udvalget har fundet, at dette spørgsmål bør afgøres efter en bedømmelse af det enkelte tilfælde, og at den enkelte stat i denne sag bør kunne stå frit. Der bør ved afgørelsen tages hensyn til såvel konsortiets som moderselskabets økonomiske stilling.

Så længe tilbagebetalingspligten ikke er helt opfyldt, skal der ikke uden tilladelse af vedkommende myndighed i den enkelte stat kunne ske udlodning til aktieejerne. Såfremt sådan tilladelse gives, kan udlodningen ikke overstige 5 pct. af aktiekapitalen.

Forhandlingsdelegationen har fremhævet, at bestemmelserne om anvendelsen af garantibeløbene bør gøres så smidige som muligt.